

Oljevigningsmässan 2022

Varje år när vi präster samlas för oljevigningsmässan får vi förnya våra prästlöften. Det ger oss alltid anledning att tacka Gud för vår kallelse, men också att granska vårt samvete för att se om vi kan omvända oss ännu mer till Jesus och det uppdrag som han har gett oss. Vi får alla ställa oss frågan: Hur vill Jesus att vi präster skall vara? När vi förnyar löftena är det första vi får säga, att vi dag för dag vill förenas med Herren Jesus och bli alltmer likna honom. Djupt inom oss får vi ständigt vara förenade med Jesus och förvandlas till en allt större likhet med honom. Det är honom vi alltid får representera. Vi får vara trogna förvaltare av Guds hemligheter i den heliga eukaristin. Men det är inte bara när vi firar eukaristin och förkunnar Guds ord utan också i vardagens alla möten och uppgifter som vi får försöka säga och göra det Jesus skulle ha sagt eller gjort. Guds heliga folk har stora förväntningar på sina präster, och det med full rätt, liksom Gud själv.

Hur skall vi då bete oss för att växa in allt mer i denna Kristus-likhet? Prästlöftena antyder något viktigt: att vi får göra avkall på egna önskningar och inte söka vårt eget bästa utan endast andras bästa. Som präster är vi inte till för oss själva utan för att tjäna gudsfolket och deras helgelse. Vårt existensberättigande ligger i att stå till tjänst för människornas frälsning. ”Ni skall heta Herrens präster och man skall kalla er Guds tjänare” (Jes 61:6). Hela tiden får vi försöka se hur vi mer och mer kan bli allt trognare i vår tjänst. Ibland kan just det vara det svåra för oss, eftersom vi kan få intrycket att vi inte behövs i vår sekulära värld, att folk inte förväntar sig något av oss eller ser ner på oss. Men det är egentligen en frestelse, som vi bara kan övervinna genom att bli allt trognare tjänare i Jesu tjänst. Dag efter dag får vi växa in i bönsens ständiga gemenskap med Jesus och spegla oss i honom och i hans liv. Det är den helige Andes stora uppgift att hjälpa oss att förbli djupt förenade med Jesus, vad vi än gör, hur vi än känner oss, vad som än händer.

Dagens prefation sammanfattar detta prästerliga livsprogram på ett entydigt sätt: ”De skall inte tveka att ge sitt liv för dig och sina bröder och i orubblig tro och kärlek från dag till dag bli Kristus alltmera lika”. Vi har smorts med glädjens olja för att få den helige Andes alla gåvor som hjälper oss att bli Kristus alltmera lika. Samtidigt måste vi då bli mer och mer ödmjuka och inse våra brister och tillkortakommanden. Ju närmare en människa kommer Gud desto mer inser hon sin svaghet. Det är därför ett helgon som Teresa av Avila kan säga att hon är världens största synderska. Det låter som en from överdrift, men ju närmare vi kommer solen desto mer bländas vi av dess ljus. Och Guds ljus kan bara tränga in i oss och förvandla oss, om vi i all ödmjukhet inser vårt oändliga behov av Guds nåd och försöker omvända oss mer och mer. Just detta ser vi så tydligt i den helige kyrkoherden av Ars. Som präster behöver vi inte vara rädda att ödmjukt erkänna

vår svaghet och vårt ständiga behov av Guds nåd. Tvärtom det är då människor vågar be om vår andliga vägledning och kommer till bikt.

I vårt individualistiska och materialistiska samhälle har vi präster förlorat mycket av den prestige och det anseende som fanns tidigare i mer kyrkliga miljöer. Det är faktiskt en välsignelse, som gör det lättare för oss att bli tjänare och inte sätta oss på våra höga hästar. ”Herrens ande är över mig, ty han har smort mig till att frambära ett glädjebud till de fattiga” (Luk 4:18), så predikade Jesus i Nasarets synagoga. Han hade själv gjort sig fattig för att kunna ge detta glädjebud till de fattiga och ödmjuka. Det är likadant med oss och vår förkunnelse. Vi får också göra oss små, fattiga och ödmjuka i Andens kraft. Då kan vi förmedla evangeliets budskap på ett trovärdigt sätt. Då vågar människorna anförtro sig åt oss med alla sina svagheter och synder för att få ta emot Guds nåd och förlåtelse. Just denna andliga vägledning och hjälp är så viktig för många som lever i vår materialistiska och ofta hårda värld, där makt, pengar och sex styr allt. Mer och mer behöver vi präster Andens smörjelse och ledning för att nå fram till människors sårade hjärtan, så att vi kan förmedla nådens helande och kärleksfulla gåva från Jesus. I Sverige av idag finns det ett oändligt behov, ja, en djup men ofta fördold och förträngd längtan efter Gud, Mer och mer behöver vi Andens finkänslighet och fingertoppskänsla för att nå fram med evangeliets budskap till alla hungrande och törstande själar. Därför måste också vi präster söka den andliga själavård som gör oss själva i stånd att bli själavårdare för dessa sårade och vilsna folkskaror som är som får utan herdar.

”I din kärleksplan bestämde du att Kristi enda prästämbete skulle leva vidare i din kyrka genom alla tider”, så ber vi i dagens prefation. Fadern har i sin försyn bestämt att det skall finnas präster i kyrkan genom alla tider. I vår tid ser man på många håll att det fattas präster. Därför är det så angeläget att vi ber om prästkallelser. Som präster har vi ett andligt ansvar att leva vår kallelse på ett sådant sätt att det lockar unga män att öppna sig för möjligheten att följa Jesus efter. Det är glädjande att vi nu har en grupp präster som medvetet arbetar för att främja kallelser i vårt stift. Idag får vi alla tacka Gud för kallelsens nåd och samtidigt be honom om Andens hjälp, så att vi växer i trofast och tjänande kärlek till Gud och vår nästa. Gång på gång får vi lära oss att sätta oss själva och vår bekvämlighet inom parentes och låta Jesus ta över ledningen och herraväldet i vårt liv. Vi präster är till för att störas. Ju mer man behöver våra tjänster desto bättre. Så var inte rädda, kära medbröder, att bli störda. Det betyder att man älskar er som Guds tjänare som är villiga att ge inte bara sitt liv utan också sin dyrbara tid.